

skal gå tilbage til dem, som man har taget dem fra? Det var netop derfor, at mit spørgsmål gik på forebyggelse eller helbredelse i denne her forbindelse.

Vi har set det med TAMU-skoler og andre institutioner, hvor man har brugt forsøgspenge til at oprette dem for, men det kan man jo ikke blive ved med i årevis, for på et eller andet tidspunkt skal de jo ind i den almindelige drift. Og det er så spørgsmålet, om Venstre vil være med til at finansiere de gode formål, som satspuljen har været med til at skabe.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Hr. Bjarne Laustsen spørger faktisk om noget, jeg allerede én gang har svaret på. Det forhold, at nogle af de midler, vi bruger i øjeblikket, går til områder, hvor der ikke direkte kan siges at være overførselsindkomstmodtagere, TAMU-centre, forebyggelse af arbejdsskader m.v., er rent faktisk det, Rigsrevisionen har kritiseret.

Kl. 16.50

I den rapport, der er kommet, som hedder »Beretning til statsrevisorerne om satsreguleringsspuljen – november 2002«, skriver Rigsrevisionen, at en af de ting, der er problematisk, er, at der er lovbemærkninger, der siger, at midlerne skal gå forholdsvis til pensionister og andre overførselsindkomstmodtagere i det omfang, de har givet en andel til puljen. Det er den nugældende lov.

Det nuværende lovforslag, som efter vedtagelse bliver til gældende lov, retter op på det, således at det er muligt at gå ud og lave indsatser, som vi f.eks. gør på de nævnte områder, eller den store, meget kraftige indsats, der kommer, for at bryde den sociale arv. Mange af de børn og andre udsatte unge, som vi skal hjælpe i indsatsen for at bryde den sociale arv, kan jo ikke siges at være overførselsindkomstmodtagere. Derfor burde de rent faktisk ikke med den nugældende retstilstand med. Det er noget af det, der rent lovkvalitetsmæssigt bliver rettet op på med det lovforslag, der ligger nu.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Henrik Sass Larsen som ordfører.

Henrik Sass Larsen (S):

En aftale er en aftale. Sådan fik vi for nylig at vide af regeringen, når det gjaldt aftalen om de kommunale budgetter. Og med den morale som afsæt er der så lagt op til seriøse stryg til over-

træderen og såmænd også lidt kollektiv straf, i det her tilfælde til landets amter.

Gang på gang er der i Folketingssalen og ved andre lejligheder blevet spurgt til, om vi stadig væk havde et forlig med regeringspartierne om satspuljen. Gang på gang er der bl.a. fra statsministerens side blevet tilkendegivet, at det havde vi. Regeringen agtede at respektere aftalen. Alt så lige indtil man ikke respekterede den længe. Og vi står nu her og skal behandle et lovforslag, aftale, fordi regeringen har lovet noget andet i en finanslovforhandling. En aftale er en aftale!

Og det er jo ikke kun på det her område, også folkeskoleforliget og andre sager har regeringen valgt at springe fra uden foregående forhandling og uden videre.

Jeg tror, at de fleste mennesker, som sidder derhjemme og måtte overvære denne debat, godt kan blive i tvivl om indholdet. Det er teknisk og kompliceret. Men jeg tror til gengæld ikke, at de er i tvivl om, at man skal kunne stole på hinanden for at kunne indgå et forlig; at det lige som er forudsætningen, for ellers hører alt jo op, og så er aftaler ikke det papir værd, de er skrevet på.

Så har regeringen ganske vist opfundet en nykabelse: at man sådan set bare viderefører forliget for dem, som ønsker at stemme for det i Folketingssalen, og så er sådan vupti Dansk Folkeparti med i forligskredsen, hvis de lægger stemmer til, og nu med vetoret. Det er jo et interessant, nyt princip, og man kunne fristes til at spørge, om det kommer til at gælde på alle områder, nogle områder eller kun, når regeringen synes det.

Jeg tror, at en del partier vil være meget interesseret i at blive en automatisk del af en forligskreds ved blot at lægge stemmer til en lang række aftaler, især hvis de kan slippe uden om finansieringen.

Man kan også spørge, om det at have et forlig og dermed en forligskreds ikke også er indbefattet af, at man har et fælles grundlag, en fælles holdning, en fælles respekt for forliget som udgangspunkt. Er det acceptabelt, at man kan blive omfattet af et forlig, hvis man ikke bryder sig om hovedkonstruktionen?

En aftale er en aftale, og så må vi spørge: Indtil hvornår? Det er det helt store spørgsmål, som vi venligst må udbede os et svar på fra regeringens side. Hvordan havde man forestillet sig, at fremtidige aftaler skulle kunne indgås, hvis det sådan er til fri fortolkning fra regeringens side,